

John Flanagan

HRANIČÁŘŮV UČEŇ

KNIHA ŠESTNÁCTÁ
ÚTĚK Z FALAISE

FANTASY

Hraničářův učeň

Kniha šestnáctá: Útěk z Falaise

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

John Flanagan

Hraničářův učeň
Kniha šestnáctá - Útěk z Falaise – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EGMONT

Copyright © John Flanagan 2021

First published by Random House Australia Pty Ltd
in 2021

Cover illustration Žaneta Kortusová 2021

Vydalo nakladatelství EGMONT, v Praze roku 2021
ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem
5. května 22, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 38 547

Z anglického originálu *Ranger's Apprentice: The Royal
Ranger. Escape from Falaise* přeložila Eva Dejmková

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.

TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-5070-9

ISBN e-knihy 978-80-252-5137-9 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-5138-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-5136-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Jedna

„Svažte je,“ nařídil baron Lassigny. „Jsou zatčeni.“ Maddie s Willem zůstali tiše stát, když k nim přistoupili dva z Lassignyho mužů, vytáhli jim hraničářské saxonské nože z pochev a odhodili je stranou. Pak jim oběma rychle svázali ruce před tělem. Maddie se snažila zatnout pěsti, aby pouta na zápěstích trochu povolila, až svaly uvolní. Ale voják ten trik dobře znal a pleskl ji přes zápěstí hřbetem ruky.

„Nech toho,“ nařídil jí hrubě.

Pokrčila rameny a uvolnila svaly. Voják šňůru utáhl pevně, čímž zabránil jakémukoli pohybu. Maddie za chvíli cítila, jak jí znecitlivují ruce kvůli nedostatečnému prokrvení.

Lassigny ukázal na prince Gilese, který vypadal mírně omráčeně a zmateně z toho rychlého sledu událostí. „Odvedte ho zpátky do jeho pokoje,“ nařídil.

Třetí muž popadl Gilese za předloktí a odvedl ho. Princ šel bez odmlouvání. Lassigny obrátil svou pozornost zpět k Willovi a Maddii. „Tihle dva půjdou do kobek,“ oznámil.

Will s Maddií se na sebe podívali. Will pokrčil rameny. Nemohli dělat nic, nemohli se bránit. Byli svázaní a odzbrojení. Muži, kteří jim svázali ruce, teď vytáhli dýky a stoupli si každý za jednoho hraničáře. Lassigny viděl, že se nepokoušejí bránit, a tak schoval meč do pochvy a ukázal ke schodům.

„Pohyb,“ řekl.

Will na chvílku zaváhal a hned ucítil, jak ho do zad tlačí ostrý hrot dýky. Nenechal se víc pobízet a vykročil ke schodům. Maddie šla za ním a oba ozbrojenci je následovali. Lassigny a ostatní tři vojáci šli pár kroků za nimi.

Sešli po schodech a minuli strážnici na úrovni ochozů hradu, odkud na malý průvod zvědavě vykukovalo několik ospalých strážných. Pod hradbami vězni zaváhali, nebyli si jistí, kterým směrem dál pokračovat. Další postrčení dýkou je nasměrovalo k hlavní věži.

„Stačilo by mi to říct,“ zaprotestoval Will mírně. Dýka byla ostrá a postrčení nebylo zrovna jemné.

„Sklapni,“ zněla odpověď. Pokrčil rameny a vykročil směrem k těžkým dveřím, které vedly do hlavní věže. Tentokrát se chtěl vyhnout dalšímu dloubnutí dýkou, proto hned spoutanýma rukama popadl železný kruh sloužící jako klika, otevřel dveře a vešel dovnitř.

„Kudy teď?“ zeptal se, když vstoupili do věže.

„Dolů,“ odpověděl mu strážný a ukázal na schodiště uprostřed obrovské haly. Will k nim vyrazil, ale než došel ke schodišti, Lassigny ho zastavil.

„Dejte je do východních cel,“ nařídil strážnému. Ten odpověděl na rozkaz zamručením a Lassigny se poprvé od chvíle, co sešli z věže, obrátil přímo na Willa a Maddii.

„Promluvíme si za pár dní,“ řekl.

„A máme o čem mluvit?“ zeptal se Will.

Lassigny se usmál – a jeho úsměvu zcela chyběl humor. „Ale ano, myslím, že ano,“ řekl ledově. „Uvidíme, jak vám pár dní v cele rozváže jazyk. Třeba bys mi pak mohl zase zazpívat.“

Otočil se a vyšel po schodech do vyšších pater hlavní věže, kde měl své komnaty. Will ucítil další dloubnutí do zad.

„Dobře, dobře,“ řekl a vykročil dolů po schodech. Jeho stín šel hned za ním a Maddie se svým strážným je následovali. Další tři muži pokračovali dolů s nimi a jejich boty duněly na dřevěných schodech.

O patro níž už byly schody z hrubého kamene a vzduch začal být znatelně chladnější a vlhčí. Kamenné schodiště pokračovalo ještě dvě patra dolů, pak byli oba zajatci nasměrováni vpravo.

V podzemí byly zdi z hrubě tesaného kamene. Za chabého osvětlení pochodní zářících v držácích na stěnách kráčeli úzkou chodbou s nízkým stropem až k místu, kde byla do stěny zasazena železná brána.

„Tady zastav,“ nařídil Willovi strážný. Dýku zjevně používal jen pro pobízení k chůzi, ne k zastavení. Pak zavolal a jeho hlas se odrazil kamennou chodbou.

„Mariusi! Kde jsi?“

Slyšeli tlumenou odpověď z temnoty někde dál v chodbě, pak zavrzaly dveře na hlasitě naříkajících pantech a do chodby se vtilo žluté světlo lampy. Ze dveří se vyšourala mohutná postava, která se krčila pod nízkým stropem, a zamířila k nim.

„Už jdu! Už jdu!“ zavolal hrdelním, chraplavým hlasem. Šinul se k nim zvláštní belhovou šoupavou chůzí. Pak se

zastavil, aby si je prohlédl. Světlo z nejbližší pochodně ozářilo obličej s mohutným čelem, huňatým obočím a zacuchaným špinavým plnovousem. Nos mu kdysi dávno zřejmě zlomila silná rána, ale nikdy nebyl pořádně narovnan, takže ho měl připlácly k obličejí a mírně natočený do strany. Zpod obočí zíraly černé nelítostné oči.

Usmál se na ně a odhalil tak, že mu chybí většina zubů.

„Aha, naši noví hosti jsou tu, jak vidím,“ zasmál se. Nebyl to příjemný zvuk a svazek klíčů u těžkého koženého opasku mu přitom hlasitě zařinčel.

Strážný za Willem se ošil. Will cítil, že se tady, v přítomnosti žalárníka, necítí ani trochu dobře.

„Prostě otevři a pusť je dovnitř,“ řekl krátce.

„Všechno má svůj čas, Ramone,“ odpověděl žalárník svým hrdelním chrapotem.

Vzal ze svazku u opasku velký železný klíč a odemkl železnou bránu, která vedla do další chodby. „Podívám se, koho to tu máme,“ řekl.

Přistoupil k Willovi a zadíval se mu do obličeje. Takhle zblízka byl jeho tělesný pach a zkažený dech velmi výrazný.

„Vida! Jestlipak to není náš ptáček zpěváček,“ zabručel. Pak si šel prohlédnout Maddii. „A jeho krásná dceruška,“ Maddie se snažila nepohnout, když k ní naklonil svůj zmrzačený obličej. „Vítej v mém krásném domě,“ řekl jí a znovu se hlasitě zasmál.

Maddie sebou navzdory svému předsevzetí trhla.

„Otevři celu,“ naléhal Ramon. Chodbu lemovaly celý po obou stranách a každá se zavírala mřížovými dveřmi.

Žalárník odstoupil od Maddie a vložil stejný klíč do zámku mřížových dveří. Ty zavrzaly, když je otevřel. Pak se posměšně a nemotorně uklonil a pustil oba vězně do cely.

„Prosím, udělejte si pohodlí, velevážení hosté.“

„Jděte dovnitř,“ nařídil jim Ramon úsečně. Bylo jasné, že už chce být z toho místa pryč, co nejdál od žaláříka.

Will a Maddie nepotřebovali pobízet. Vstoupili dovnitř a Marius za nimi zabouchl vrzející dveře, zarachotil klíčem v zámku a pak silně zatřásl mřížemi, aby se přesvědčil, že jsou dveře pevně zavřené.

„Ruce,“ řekl jim Ramon a ukázal na vodorovnou mezeru mezi mřížemi. Willovi hned došlo, co po nich chce, a tak prostrčil svázané ruce otvorem, aby mu Ramon mohl dýkou přerazit pouta. Maddie honem udělala totéž a úlevně si vydechla, když jí hrubá šňůra spadla ze zápěstí a do rukou se jí začala vracet krev.

„Dávejte si na něj pozor,“ zašeptal Ramon a hlavou kývl k mohutnému zanedbanému žaláříkovi. „Ten vás zabije, ani nemrkne.“

„Díky za varování,“ řekla Maddie tiše, přitom si mnula zápěstí a sykala bolestí, jak se jí krev vracela do otupělých rukou.

Ramon se podíval na žaláříka, který se tyčil za ním. „Starej se o ně,“ varoval Mariuse. „Baron s nimi chce za pár dní mluvit. A chce, aby byli schopní odpovídat.“

Marius se opět posměšně uklonil a svěsil ruce ke kamenné podlaze.

„Ale ovšem, ovšem,“ odpověděl. „Hned sem pošlu pro sluhy, aby jim donesli horké jídlo, pití a teplou, měkkou peřinu.“ Mluvil s hranou starostlivostí a pak se opět zařehotal a otočil se k odchodu zpět do svého doupěte. „Horké jídlo a teplé peřiny,“ zopakoval a znovu se zasmál.

Jídlo tu samozřejmě nebylo vůbec žádné, a místo peřiny ležela na vlhké kamenné podlaze tenká vrstva špinavé slá-

my. Celu samotnou osvětlovalo světlo pochodně z chodby. Will s Maddíí se rozhlíželi a zkoumali své okolí. V tlumeném světle ale neviděli skoro nic.

„Vítej v našem novém domově,“ řekl Will.

Maddie se zamračila. „Žádný palác, co?“

Její učitel pokrčil rameny. „Aspoň je tu teplo a sucho,“ odpověděl, a ona pohrdavě frkla.

„Teplo tu není a sucho už vůbec ne,“ odporovala.

Místnost byla chladná oním pronikavým chladem zasahujícím až do morku kostí, jaký bývá v prostorách hluboko pod zemí, kam se nikdy nedostane světlo a teplo slunečních paprsků. Chlad jako by vycházel z kamenných zdí. V mdlém světle se na podlaze lesklo několik černých kaluží vody.

Will si povzdechl. „Nu, nemůžeš mít všechno.“

Dvě

Rozprostřeli slámu, aby alespoň trochu zakryla kamennou podlahu, pak se zabalili do pláštěnek a opřeli se zády o zeď. Vlhký chlad vězení ale pláštěnkami rychle pronikl. V tlumeném světle neviděli ze svého okolí skoro nic.

Asi po hodině zaslechli, jak se Marius šourá chodbou a vyměňuje pochodně, které poskytovaly jediné světlo. Poté bouchly dveře, zřejmě od Mariusova pokoje, a už ho neslyšeli. O něco později se Maddii podařilo usnout neklidným a přerušovaným spánkem. Zbytek noci strávili v chladu a nepohodlí.

Když se probudili, překvapilo je, že vidí denní světlo. Jednu stranu cely tvořila vzduchová šachta asi dva krát jeden krok, která vedla k povrchu. Když se do ní postavili, viděli až nahoru na železnou mříž, která ji uzavírala. Občas se kolem šachty mihl stín procházejících lidí.

„Určitě vede na nádvoří,“ soudil Will.

Šachta vpouštěla do kobek světlo a čerstvý vzduch, i když jen v omezeném množství. Bohužel vpouštěla také déšť, o čemž svědčilo několik velkých louží na podlaze, které teď viděli docela jasně. Využili sílící světlo, aby si prohlédli svou celu. K vidění toho nebylo moc. Cela byla velká, možná deset na sedm kroků, a měla nízký strop, stejný, jaký byl v chodbě. Podlaha byla z pevného kamene a stěny z hrubě opracovaných kamenných bloků nastavených na sebe beze stopy malty. V jednom rohu byla nedbale zakrytá část, která sloužila jako záchod. Will tam nahlédl a opatrně začíchal.

„Používat jen v nutných případech,“ zamumlal, když se odtamtud vynořil.

Jinak v místnosti nebylo žádné zařízení. Z hrubých kamenných zdí visely na rezavých řetězech okovy.

„Ty se mi vůbec nelíbí,“ poznamenala Maddie.

„Raději bychom měli zůstat s Mariusem kamarádi,“ přikývl Will.

Podle světla proudícího šachtou odhadovali, že bude kolem osmé ranní, když zaslechli, že se blíží žalárník. Podíval se na ně skrz mříže a pak se hrdelně zachechtal.

„Vidím, že ptáčci zpěváčci jsou vzhůru,“ řekl. „Akorát včas na snídani: teplé rohlíky a horká káva.“

Vodorovnou mezerou mezi mřížemi, kterou v noci použil Ramon, aby jim přeřízl pouta, prostrčil dřevěný táč a položil ho na širokou železnou desku, jež tvořila dolní část mezery. Will se pohnul vpřed, aby si táč vzal, ale jakmile to udělal, Marius posunul táč mimo jeho dosah.

„Napřed poděkuj,“ požadoval Marius a sám pro sebe se pochechtával.

„Děkuju,“ řekl Will.

Marius dál držel táč mimo jeho dosah. „Děkuju ti, laskavý Mariusi,“ napověděl.

„Děkuju ti, laskavý Mariusi,“ doplnil Will.

Ale táč se pořád necházel těsně mimo jeho dosah. „Děkuju ti, laskavý a štědrý Mariusi.“

„Dě-“ začal Will, ale žalářník ho předešel.

„Děkuju ti, dobrý, laskavý a štědrý Mariusi za naši vynikající snídani.“

Will se musel hodně přemáhat, aby nedal najevo své rostoucí podráždění z této dětinské frašky. Ale řekl si, že nemá smysl tomu hrozivému stvoření odporovat.

„Děkuju ti, dobrý, laskavý a štědrý Mariusi za naši vynikající snídani.“

Marius se opět zachechtal – byl to nepříjemný, pištivý zvuk, který se vůbec nehodil k jeho obrovité postavě. Ale tentokrát posunul táč tak, aby na něj Will dosáhl a mohl si ho vzít do cely.

„Nemáš vůbec zač,“ řekl, otočil se, odšoural se zpátky do svého pokoje v přední části chodby a pořád se přitom tlumeně pochechtával. Will zavrtěl hlavou a vypustil dlouho zadržovaný dech.

„Vážně máme rohlíky a kávu?“ ptala se Maddie a stoupla si na špičky, aby viděla přes Willovo rameno na táč.

„Děláš si legraci?“ vzdychl Will ztěžka.

Na tácu byly dva cínové pohárky, otlučená cínová konvice se studenou vodou a dvě tvrdé housky. Jedna už trochu plesnivěla.

„Aha,“ řekla Maddie. „Napadlo mě, že to zní až moc dobře, aby to byla pravda.“

„Jsi moc důvěřivá,“ řekl jí Will a vybral si tu plesnivější z housek. „Vezmu si tuhle.“

Maddie mu pokývnutím poděkovala. „Za to jsem vám vděčná.“

Jedli i pili rychle. Jídlo sice bylo mírně řečeno nelákavé, ale oba měli hlad – a taky žízeň. Will nalil vodu, která se zdála docela čistá, do pohárků, a polovinu ještě v konvici nechal.

„Kdoví, kdy dostaneme další,“ okomentoval to.

Položil tác zpět na železnou desku v mřížových dveřích, vrátil se na své místo u zdi, posadil se a opřel se o drsný kámen.

„Co teď?“ zeptala se Maddie. Seděla pár kroků od něj ve stejné poloze. Nebylo moc na výběr. Podlaha u zdi byla výš a zůstávala alespoň trochu suchá, protože voda se hromadila v mělké prohlubni uprostřed cely.

„Asi tady budeme sedět a mlít palci, dokud se Lassigny neuráčí promluvit si s námi,“ odpověděl jí Will.

„Mlít palci,“ řekla Maddie a zvažovala to spojení s hlavou nakloněnou na stranu. „Jak přesně se to dělá? A proč se nemele i něčím jiným?“

„Mletí palci je osvědčený způsob,“ poučil ji Will. „Na rozdíl od tvého mletí pantem.“

Maddie si zhluboka povzdechla. Kromě zimy, nepohodlí a nechutného jídla byla další nepříjemnou věcí na zajetí nepředstavitelná nuda. Nebylo tu co dělat, vůbec nic, nebylo tu co pozorovat, co poslouchat. Pro tak mladého, energického člověka, jako byla ona, byl nedostatek aktivity a podnětů v podstatě k nevydržení.

Ano, byla cvičena k tomu, aby trávila dlouhý čas čekáním a zůstávala při tom nehybná a tichá. Ale v takových chvílích *čekala*. Zůstávala nehybná v očekávání, že se něco bude dít, nějaká nevyhnutelná akce.

Tady byl jedinou pravděpodobnou událostí příchod žalárníka s dalším odpudivým jídlem. Sotva něco, na co by se mohla těšit.

„Copak má asi Lassigny za lubem?“ přemítala. „Jak dlouho nás tady nechá? Řekl přece, že s námi chce mluvit, ne? Kdy myslíte, že to udělá?“

„Nudíš se?“ zeptal se Will se soucitným tónem v hlase.

„Příšerně, a to ještě není ani před polednem,“ odpověděla s povzdychnutím.

Několikrát kývl. „Snad bys mohla zkusit dělat to, co dělám já, když se nudím,“ navrhl jí.

Otočila se k němu. „A co to je?“

„Tiše sedím a neotravuju lidi kolem.“

Uraženě se zase opřela o zeď a několikrát se zavrtila, aby naše pohodlnější místo. Ale bez ohledu na to, jak moc se vrtěla, vždycky se našel tvrdý výčnělek, který jí dloubal do zad. Opět si povzdychla, ale Will ji ignoroval.

Po několika minutách opět promluvila.

„Třeba bychom ho mohli oklamat, aby nás nechal utéct,“ navrhla.

Will se na ni zachmuřeně podíval. „Myslíš toho chlapa jako hora vpředu na chodbě?“ Přikývla. „A jak bychom to podle tebe asi měli udělat?“

„Mohla bych předstírat, že je mi zle. Sténala bych a křičela bolestí a vy byste na něj zavolal, aby se přišel podívat, co mi je.“

„A potom?“

„Potom byste ho přemohl a utekli bychom odsud.“

„Dva problémy,“ řekl Will. „Zprvė pochybuju, že by se Marius za mák staral, i kdybys sténala a křičela celý den. Možná by se mu to dokonce i líbilo.“

Odmklčel se, aby jí to došlo.

Pak se zeptala: „Co je ten druhý problém? Říkal jste, že jsou dva.“

„Jak bych ho přemohl? Viděla jsi, jak je veliký? Je to monstrum. Třikrát větší než já.“

Maddie se zarazila. Tuhle drobnost nezvážila. „Samozřejmě bych pomohla.“

Will unaveně zavrtěl hlavou. „I tak, byl by dvakrát větší než my oba dohromady.“

„Mohli bychom ho něčím omráčit,“ navrhla Maddie.

Will máchl rukou po holých stěnách cely. „Čím? Hrstí slámy?“

Maddie si prohlížela celu. „Je tady konvice s vodou?“ řekla s nadějí v hlase.

„Ano, to je,“ odpověděl Will. „S ní a s pořádnou olověnou trubkou bych ho možná přemohl.“

Následovala další odmlka. Pak: „Pořád mám svůj vrhací nůž,“ řekla Maddie.

Will přikývl. „Já taky.“

Kupodivu je Lassignyho lidé vůbec neprohledali, když je zajali, a sebrali jim jen saxonské nože. Will měl svůj menší vrhací nůž pořád připnutý k levému předloktí a ten Maddiein byl skrytý pod límcem. „Ale i tak,“ pokračoval, „jsi připravená ho chladnokrevně zabít?“

Nejistě se ošila. „Asi ne.“

Opět nastalo ticho. Tentokrát ji ale překvapilo, když ho po několika minutách porušil Will.

„Jak to věděl?“

Svráстила čelo a podívala se na něj. „Jak to věděl kdo?“

„Lassigny. Jak věděl, že se chystáme zachránit Gilese? Zjevně to čekal. Ani Marius nebyl překvapený, když nás

přivedli. Určitě mu řekli, že má čekat vězně. Tak jak to Lassigny věděl?“

„Možná je od přírody podezíravý,“ odvážila se říct Mad-die, ale Will zavrtěl hlavou.

„Vůbec nic nás s princem Gilesem nespojovalo,“ namítl. „Proto také Phillippe na ten úkol najal cizince.“ Na několik vteřin se odmlčel. „Někdo nás musel zradit.“

„Zradit nás? Ale kdo? Kdo by to mohl udělat?“

Will se pomalu otočil a podíval se jí do očí.

„To je právě ta otázka, že?“

Tři

Tu noc přišla prudká bouře.

Blesky prozařovaly světelnou šachtu a zanechávaly po sobě živý obraz jejího tvaru, který vybledl až po několika vteřinách. Hřmění bylo strašivé, rachotilo a dunělo na nočním nebi tak silně, až se zdi i podlaha cely otřásaly, přestože se nacházely hluboko pod zemí.

Ještě horší než samotná bouře byly zvuky, které k nim doléhaly z pokoje jejich žalářníka v přední části chodby. Mariuse zřejmě bouře děsila. Po každém dunivém zarachocení hromu, každém oslepujícím záblesku, který ozářil temné prostory, plakal a kvílel strachy.

Bouře nakonec někdy k ránu odezněla a Mariusův pláč se zmírnil na tiché štkání, které ale oba vězni dobře slyšeli.

„Spíš?“ zeptal se Will, když v dálce tlumeně zahřmělo.

„Kdo by v tomhle mohl spát?“ přitáhla si Maddie pláštěnku těsněji kolem krku. Kromě hromů a blesků se dolů vzduchovou šachtou lil déšť v silných čůrcích, které se tříštily o kamennou podlahu a rozstříkávaly se po celé míst-

nosti. Maddie s Willem se postupně stěhovali dál a dál od šachty a sledovali, jak se k nim dešťová voda stejně pomalu blíží.

Maddii to připomnělo bouři, kterou zažili cestou na Lassignyho hrad, a porovnávala teplo a bezpečí, jež cítila zachumlaná pod příkrývkami ve voze a s Trkačovým nosem jen kousek za plátnem vozu, s vlhkými a chladnými podmínkami tady v cele. Mimoděk se otrásla.

Když jim Marius hned po rozbřesku přinesl jídlo, vypadal ztrhaně a oči měl zarudlé a vylekané. Zjevně se ještě z té pro něj hroživé noci nevzpamatoval. Will přistoupil k mřížovým dveřím, vzal si tác a rychle ho odtáhl ze žaláříkova dosahu k čekající Maddii. Marius na ně zlověstně zíral, jak sedí na podlaze a sklání se nad svým jídlem a vodou. Pak se s pohrdavým zamručením otočil a odšoural se zpět do svého pelechu.

Ale každý možný problém s Mariusem byl vyřešen dopoledne, kdy do vězení přišel Ramon s dalšími třemi muži a zařval na něj, ať otevře bránu. Obrovitý žalářík se přivlekl chodbou od svého pokoje a opět sundal z kroužku u opasku veliký železný klíč. Ramon se na něj zašklebil, když si všiml jeho zarudlých očí a kradmého výrazu.

„Líbila si ti bouřka?“ zeptal se sarkasticky.

Marius, sehnutý nad zámkem, k němu vzhlédl.

Ramon najednou zamával oběma pažemi ve vzduchu a pokročil vpřed. „Bác!“ zařval a zasmál se, když před ním Marius ucukl.

„Já bych ho nerozčiloval,“ varoval ho Will.

Ale Ramon pohrdavě zasykl. „Jsme tu čtyři a on je neozbrojený. Navíc už to zná,“ řekl. „Popravdě, byl bych rád, kdyby si proti nám troufl.“

Naznačil Mariusovi, aby otevřel celu, a žalářík zamračeně poslechl. Bylo jasné, že mezi strážným a obrovitým žaláříkem láska nikdy nepanovala.

Will zavrtěl hlavou. „Jednoho dne nemusíte být v přesile,“ řekl. Ale Ramon opět jen zasykl a pak oběma hraničářům pokynul, aby vyšli z cely.

„Kam jdeme?“ zeptal se Will, jenže Ramon nebyl moc sdílný.

„To zjistíte,“ odpověděl úsečně. „Dejte nám ruce.“

Ostatní tři vojáci po otevření cely vytasili dýky. Pozorně sledovali oba vězně a čekali na nějaký náznak odporu.

„Udělej, co říká,“ řekl Will Maddii. Nastavil ruce překřížené v zápěstí a Ramon mu je rychle a zkušeně pevně svázel krátkým kusem provazu. Totéž udělal Maddii. Tentokrát se ale krátce zasmál, když viděl, že se už nepokouší zatnout pěsti.

„Poučila ses, co?“ Popadl ji za nadloktí a hrubě ji otočil k východu. „Jdeme.“

Dva vojáci je vedli. Třetí šel vedle Ramona, pár kroků za Willem a Maddií. Oba měli tasené dýky a drželi je jen kousek od vězňů. Naštěstí je tentokrát nepoužívali k poštuchování a dloubání, aby je udrželi v pohybu.

Stoupali po schodech, až došli do přízemí. Will předpokládal, že je vedou do Lassignyho pracovny, a tak se vydal k velkému centrálnímu schodišti, které vedlo do vyšších pater. Ramon ho ale nečekaně zastavil.

„Tudy ne,“ řekl. „Ven.“

Will strčil do dveří, otevřel je a jako první vyšel ven na nádvoří. Bouřkové mraky už se rozptýlily a slunce venku bylo jasné a zářivé – hlavně pro někoho, kdo poslední dvě noci strávil v temné cele. Maddie s Willem si svázanýma rukama zastínili oči a zaváhali, nevěděli, kam mají jít.

„Severozápadní věž,“ nařídil Ramon a ukázal jim cestu.

Přešli nádvoří k věži v severozápadním rohu, kde Maddie před pár dní vzbudila hněv strážného, když se snažila zblízka si prohlédnout kamenné zdivo. Došli ke dveřím a jeden ze strážných k nim vykročil, otevřel je a vpustil oba vězně dovnitř.

„Schody,“ vydal Ramon další ze svých krátkých pokynů. Ukázal dýkou na schodiště uprostřed věže.

„Dolů?“ zeptal se Will, protože čekal, že je vedou do jiné cely. Ale odpověď ho opět překvapila.

„Nahoru,“ nařídil Ramon a Will pokrčil rameny a uposlechl.

Stoupali nahoru po točitém schodišti. Maddie napočítala osm pater, která vystoupali, než došli na podestu, odkud se chodba rozbíhala oběma směry a podél vnější stěny ji lemovaly dveře.

„Doleva,“ řekl Ramon. „Třetí dveře.“

Řídili se jeho pokyny. Will se zastavil u třetích dveří a čekal na další rozkaz.

„Otevři a jdi dovnitř,“ nakázal mu Ramon.

Oba hraničáři vstoupili do místnosti s Ramonem a ostatními strážnými v patách. Maddie i Will si prohlíželi nové prostředí.

Vypadalo jako malé apartmá. U malého krbu na vnější zdi stála dvě dřevěná křesla. Naproti, vedle okna, stály u malého stolku dvě židle s rovnými opěradly. Z hlavního obytného prostoru se vcházelo do dvou ložnic, vstup do nich zakrývaly těžké závěsy. Někdo sem přenesl Willův i Maddiin majetek, včetně Willovy mandoly, ze spacích výklenků ve společné místnosti v hlavní věži a naskládal je doprostřed místnosti.

Ramon se rozmáchl rukou po místnosti. „Udělejte si pohodlí,“ řekl. „Baron si vás potom pozve.“

Rozřízl jim pouta, pokynul ostatním strážným a společně vyšli z místnosti a zavřeli za sebou dveře. Oba hraničáři slyšeli, jak zvenčí na dveřích cvakl těžký zámek, a vyměnili si zmatené pohledy.

„Tak to jsem nečekal,“ poznamenal Will.

Maddie zavrtěla hlavou a pomalu se procházela po apartmá. Kromě dvou ložnic tu byl ještě jeden průchod vybavený dveřmi místo závěsů. Otevřela je a zjistila, že se nachází v malé umývárně s odděleným záchodem v jednom rohu. Podívala se na něj a zjistila, že čistý a dobře udržovaný – to bylo velké zlepšení oproti příslušenství v Mariusově kobce. Vrátila se do hlavního pokoje, zrovna když v zámku zarachotil klíč a do místnosti vstoupili dva sloužící, žena a muž. Venku na chodbě hlídkovali dva strážní.

Sloužící se krátce podívali na obyvatele místnosti a pak odložili to, co nesli. Žena měla táč zakrytý bílým ubrusem. Muž nesl velký kbelík horké vody, z níž stoupala pára. S námahou ho dovedl do umývárny, kde ho odložil na podlahu a trochu vody přitom vylil. Žena položila táč na stůl, sundala ubrus a odhalila měkké housky a talíř s nakrájenou šunkou a sýrem. Willa a Maddii ovšem ještě víc zaujala otlučená smaltovaná konvice, ze které stoupala úžasná vůně horké kávy. Maddie cítila, jak se jí sbíhají sliny.

„Umyjte se, najezte se a napijte,“ řekl jim sluha. „Baron pro vás pošle za hodinu.“

S tím z místnosti odešli. Opět se ozvalo hlasité cvaknutí klíče v zámku. Will s Maddií se na sebe opět podívali.

„Co to má být?“ zeptala se Maddie.

Will pokrčil rameny. „Lassigny nám posílá vzkaz,“ řekl. „Bude od nás chtít informace. Cěla nám ukázala, kde budeme, když mu je nedáme. Tady nás zřejmě budou držet, pokud budeme spolupracovat. Klasická zlatá klec, řekl bych.“

Maddie se významně podívala na těžké dřevěné dveře.

„Přesto je to klec,“ řekla.

Čtyři

Hž byli umytí, najedení a převlečení do čistého oblečení, když se Ramon vrátil, aby je odvedl na jejich schůzku s Lassignym. Stejně jako předtím ho doprovázeli tři ozbrojení vojáci a hraničáři si před odchodem z apartmá opět museli nechat svázat ruce.

„Baron čeká. Jdeme,“ řekl Ramon a vydal se jako první chodbou.

Následovali ho dolů po schodech a tři vojáci šli za nimi s rukama připravenýma na jílcích dýk. Skupinka se vynořila na nádvoří a zamířila k hlavní věži. Zvěst o jejich uvěznění se už zjevně roznesla po hradě, protože na ně zírali všichni, kdo procházeli kolem.

V hlavní věži Ramon ukázal na široké centrální schodiště. „Nahoru,“ nařídil, a oni poslechli.

Nad prvním ramenem schodiště se Will tázavě zastavil. Tady se nacházela baronova pracovna a on předpokládal, že právě tam jdou. Měl pravdu. Ramon, který je doprovázel do věže, prošel kolem nich a zaklepal na dveře Lassignyho pracovny.